

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 37.

Fredagen den 14 september 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen försnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9—10 och 4—5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidningskontoren.</p>
---	---	--	---	--

Och går jag fram med lustigt mod
min väg och icke spöken räds,
men finner världen vara god

och fagnar mig deråt och gläds —
förtjensten är ej min ett grand,
men din, min mammas förklädsband.

Olof Stig (B. O. Stackelberg †).

Hvarmed skall man roa sina gäster?

AF P. E. R.

Da vi kommit öfver ens om att ett hem, som aldrig mottager påhelsningar af vänner och bekanta, i längden blir en ledsnadens och tråkighetens boning, i stället för att det borde vara glädjens och trefnadens — äro vi således eniga om, att gästfrihet bör öfvas af hvar och en, som vill hålla lyckan kvar i hemmet, då återstår oss endast att finna svaret på den frågan: Hvarmed skola vi roa våra gäster?

Hvarmed skola vi roa våra gäster? Egentligen är det naturligtvis ett fattigdomsbevis, att man skall behöfva särskilda anordningar för att gästerna vid afskedet ej skola tycka sig hafva haft en tråkig afton. Vore vi alla riktigt älskvärda och glada och intressanta människor, skulle gifvetvis blotta samvaron vara tillräcklig för att bereda värdfolk och gäster det nöje, som nu ofast sökes i spel och dans och andra förströelser. Gamla, förtroliga vänner emellan tarfvas ej vidlyftiga anstalter för att man skall ha roligt och angenämt tillsammans. Men äfven de bästa vänner — det säger oss erfarenheten dagligdags — kunna hafva sina stunder af misstämning, af trötthet, af tillfällig osällskaplighet, då samtalet har svårt att komma riktigt i gång — det kan härfläta af många orsaker, hvaribland en af de vanligaste är, att man på en tid varit för ofta tillsammans och därför tycker sig ha ingenting mera att tala om; vid alla sådana tillfällen äro sällskapsnöjena väl på sin plats, men framför allt gäller det att förekomma allt sådant, som kan inverka tryckande eller rent af störande på sällskapsglädjen.

Redan från början vill jag undanröjda det missförståndet, att här skulle vara tal om de stora tillställningar, efter hvilka både

värdfolk och gäster tacka himlen, att det »ändtligen är slut.» De stora stela skyldighetsbjudningarna sysselsätta vi oss icke med. Deras offer beklaga vi, och till de olyckliga, som af konvensansen tvingas att en eller annan gång om året anordna dylika tillställningar, kunna vi endast ställa den uppmaningen, att de måtte söka bära sitt kors med kristligt tålamod.

Nej, vi sysselsätta oss här endast med sådana mindre samqväm, der goda vänner föras tillsammans för att ha roligt. Och vi uppställa för dessa små familjeunderhållningar några hufvudregler, som helt visst ingen skall ångra, att han iakttagert:

Först och främst: Bjud icke för ofta! Och från gästens synpunkt sedt: Gör ej för täta påhelsningar!

Visserligen ger oss Havamal, våra fornfäders urkund för lefnadsvisdom, det rådet att »fara träget att träffa» våra vänner. Men som så många andra gamla urkunder är icke »Den Höges sång» alldeles fri från motsägelser, hvarför vi på ett eller annat ställe i densamma få lära att —

»Gå skall man;
ej är godt, att gäst
är ständigt på ett ställe;
ljuf varder led,
som för länge kvar
på en annans bänkar bidar.»

Det ligger mycken sanning i denna kärnfult affattade lefnadsregel. Lifvet lär oss att hushålla med det goda, om vi vilja bevara åt oss en varaktig njutning af detsamma. Vänskapen må vara af den pålitligaste art, vi äro dock människor, vi ha behof af omvexling och vi tröttna på allt, äfven det bästa, om vi njuta det för rikligt och ofta. Och hur helt olika blir ej umgänget mellan människor, som ej sett hvarandra »på länge» — det behöfver därför ej vara mer än fjorton dar gångna — än emellan personer,

som knapt hinna skiljas åt förr än de åter råkas — hur intressant, gladt och fin-känsligt i ena fallet, hur hvardagsaktigt och derjemte ofta allt förtroligt i det andra!

Bjud vidare endast goda vänner! Det kan visserligen vara ett slags nöje äfven det att kunna berätta för sina väninnor och vänner, att »vi umgås med X:s», och hur det valt nas i munnen på dem vid de fina namnen. Men oafsedt att detta nöje icke just hör till de ädlare, icke höjer sjelfaktningen och icke lem nar någon behållning efter sig, sällskapsglädjen kan ej bli så otvungen och så innehållsrik, der en större eller mindre del af gästerna äro inbjudna ej för sina personliga, värderade egenskapers skull, utan på grund af namn och samhällsställning.

Härmed sammanhänger nära, att man bör söka få samqvämet att utgöras af personer, som sins emellan komma väl öfver ens och trivas i hvarandras sällskap.

Har man iakttagit dessa enkla regler, är redan det mesta gjordt för att gästerna skola finna sig godt och tycka sig hafva roligt. Att sedan uppställa någon sorts normalplan för aftonunderhållningen i familjerna vore en löjlighet, då ju smak och vanor i det fallet äro så ytterst olika.

Lättare vore att angifva några sällskapsnöjena, som icke böra förekomma. I en del hus hafva herrn och frun för sed att underhålla sina gäster med små skärmytslingar på det hushållsekonomiska området, små förberedande öfningar till den förestående sparlakanslexan eller handgriplig och åskådlig framställning af de barnuppfostringsprinciper man hyllar. På andra ställen går man till en motsatt ytterlighet och är idel kärlek och klapp och smek mot hvarandra, hvilket nog i och för sig är mycket lyckligt och bra, men har det felet, att om det roar gästerna — ett starkt om! — så sker

det på värdfolkets bekostnad. Att dessa och många andra liknande sätt att underhålla sitt främmande icke äro att rekommendera, behöfver väl knappast allvarsamt anmärkas.

Men nu några ord om de egentliga sällskapsnöjena!

Skall man alldeles fördöma kortspelet? Sant nog har sammanhållningen inom sällskapet förlorat mycket, sedan det blifvit sed att herrar och damer skiljas åt i olika rum, herrarne för att röka och spela »priffe» eller wira, damerna för att helt enkelt språka vid sina handarbeten eller kanske äfven de draga en liten spader. Helt visst har derigenom också den ideella underhållningen blifvit lidande. Sång och musik förekomma icke så ofta som förr, hvilket är att beklaga, deklamationen, som på sin tid var ett allmänt och omtyckt sällskapsnöje, förekommer nästan icke alls, hvilket kanske är mindre att beklaga, då verkligt god deklamation är så ytterst sällsynt och dålig deklamation med sin uppstyling och tilljordhet hvarken roar eller bildar smaken. Ehuru som sagdt kortspelet hotar att alldeles snedvrida sällskapslivet, torde det vara för strängt att alldeles utdöma det från de nöjen, som kunna ifrågakomma. Ett parti knekt eller préférence med ingen eller ytterst liten point kan såsom *omvexling* med andra förströelser vara särdeles lämpligt att tillgripa, när af en eller annan anledning sällskapet ej synes intresserad för konversation eller de andra nöjen af mera enkelt slag, man bjuder på. Ständigt bör dock fasthållas, att umgänget och samspråket är hufvudsak; vänjer man sig vid att icke fordra särskilda »nöjen», behöfver man dem ej heller annat än undantagsvis. Annat än som undantag borde ej heller kortspel förekomma på bjudningarna; som regel leder det till det högre och ädlare umgängeslivets död.

Bland nöjen, som tyvärr börjat försvinna från de äldres samqväm, höra *lekarna* till dem, som mest äro förtjenta af att komma fullt till heders igen. Intet kan väl vara mera uppfriskande än springleken om sommaren ute i friska luften, och sällan står väl glädjen så högt i tak, som då hela familjen, gamla och unga med sina inbjudna gäster deltaga i barnens jullekar, eller när »understolen» sätter allas skrattmuskler i rörelse eller — ja det fins legio af gamla goda svenska lekar att välja på!

Detta nöje är äkta nordiskt och borde redan därför icke glömmas bort. Det är lifvande och uppfriskande och det alstrar munterhet osh glädje mer än något annat. Allvar ha vi så nog af, vi vuxna människor, att vi väl behöfva den rekreation, som ligger i att utan alla tankar på dagens arbete och studier då och då en kort stund få hän- gifva sig, och odeladt, endast åt lek och glam. —

Qvinnor.

Porträttstudier för Idun af *Johan Nordling*.

V.

Kathe.

Hon bar ett engelskt namn; hennes utseende stämde ock godt härtill. Det låg något af den engelska qvinnans spröda skönhet öfver hela hennes skickelse, denna

blodfattigt genomskinliga, anglosachsiska jungfrulighet, som eger en så karaktäristiskt säregen charme. Det ovala ansigtets regelbundna linier, den bågteknade öfverläppen, den fina näsan med sina lätttrörliga vingar, alltjemt i dallring som blålockans kalkblad, de stora ögonen med långa ögonhår och sitt beständiga uttryck, äfven midt i löjet, af frågande skygg förvåning — allt förenade sig att bilda en fullfärdig typ. Hennes hy hade den gulnade marmorns genomlysande färgton och hennes gestalt denna smärta spänstighet, som följer den unga jungfrun åt som racens yppersta kännemärke.

Kathe — hon hade namnet såväl som sin kroppsliga adel till arfs af en moder, den hon knappast sett, i hvarje fall icke mindes. I yngre år hade fadern, som då tjenstgjorde vid den franska marinen, gjort sin hustrus bekantskap i Indien. Hon var engelska till börd. Kort der efter lemnade han fransk tjenst och förde sin unga brud till hemmet i Stockholm.

Detta lyckliga äktenskap fylde ej ens sin första årsdag. När denna ingick var den unge sjöofficeren redan enkling och fann den enda trösten i sin häftiga sorg hos en blåögd liten minnespant i spetsprydd linda, som bevakades likt en skatt af en storväxt amma med vänliga ögon och hvita, styfstärkta mössband...

* * *

Ja, sedan de dagarna voro nu nitton år gångna, nitton långa år, som strött sin snö öfver den unge sjöofficerens hufvud, allt medan han passerat graderna från befördran till befördran genom lifvets dust. Nu satt han, en gammal man med ynglingens lynnesspänstighet i fullgodt behåll, och njöt sitt *otium cum dignitate* jemte en rundlig pension som kommandör i flottans reservstat.

Och Kathe hade vuxit upp likt en blomma, späd men hårdig, och var den gamle faderns allt, hans ögons lust och hans hjertas fröjd. Det hade kommit något af moderlig vekhet in i denne mans kärlek till sitt moderlösa barn, något som väckt en särskild genklang af innerlighet i hennes känslor till fadern. Det var ett band mera, en fin tråd af obestämbar art, som förenade dessa två, än de, hvilka i regel länkas mellan far och dotter.

Kathe var ung och lycklig, och fadern lycklig och ung genom henne. Huru kunde det ock annat vara! Bakom henne låg hennes barndoms dagar som minnet af en ljus dröm, genomväfd af vackra lekar, och framför henne bredde sig lifvet med vidöppen famn. Det låg en egen förtrollning förborgad hos henne, ty hvar helst hon gick fram, lyste alla ögon vänligare, det kom en klangfärg af sympati öfver allas stämmor, som talade henne till, och hon kände endast ett slag af människor — *vänner*. Håtske funnos icke, främlingar icke, näppeligen likgiltige.

Likt ett barn tog hon all denna lycka till sig, frimodigt, naivt, som kunde det icke anorledes vara. Det var lifvets tribut till hennes ungdom och fågning, och den tanken smög aldrig in i hennes hufvud, att samma lif åt så många måtte häfvorna upp i värdelöst småmynt.

* * *

Så var det om *den* sommaren, som hade mera sol än någon annan sommar, då himlen var högre och skogen grönnare än någonsin tillföre. Ty ett nytt rikt glädjeämne fördes in i hennes lif.

De bodde på Dalarö för året, fadern och hon och den gamla amman, som, huru det

burit sig, aldrig kommit ur huset, der det nu genast skulle ha blifvit en ofantlig lucka efter hennes vänliga ögon och hvita, nystärkta mössband. Detta allt hade hon kvar.

De hade en »förtjusande» villa (för att slå upp orden i Kathes egen ordbok) med en den »allra sötaste lilla veranda», klädd med vildvin och hvita, vajande gardiner. Och det var verkligen ett rent »märkvärdigt» vildvin detta, så grönt med sina stora blanka löf och så tätt som en fall, der det klängde sig upp öfver stenfoten och spaliären.

Och utanför låg fjärden, den vida saltsjöfjärden med sina vågors glitter, sina hvita lysande segel och båtars stim. Det kom en-luft der ute ifrån, som blåste in med himmelens fria vindar öfver Kathes veranda; den var mättad med salta från hafs och kobbarnes kådoft och den var »rysligt stark och helsosam för pappas reumatism», förklarade Kathe. Fast än pappa, som tänkte på sina forna resor och på de gränslösa oceanernas vindar, menade tro på, att icke var det något så synnerligen bevändt med den. Då hade han Kathes lilla hvita hand i sitt gråa skägg och hennes röda läppar vid örat: »Du stygge, envise pappa, jag får riktigt lof att lexa upp dig! Den är helsosam, det har jag ju sagt dig, och dermed punkt!»

Ja, dermed punkt. Och så satt den gamle sjömannen de långa sommardagarna igenom i verandans solljumba skugga och badade sin reumatism i den sköna luften, allt medan pipans blåa rök ringlade sig mellan ampelopsislöfven och dagbladets ledare interfolierade observationerna utåt fjärden på allt som kom och gick.

Men Kathe hade icke reumatism hon och förty icke ro att sitta allt för länge med sin knyppling — den sista vurmen — vid pappas sida, utan, rätt som det begaf sig, var hon undan. Och så lätt smög hon sig ut, att han icke märkte det, förr än han plötsligt spratt till vid hennes glada skratt, der hon frestade sina styltor mellan rabatterna på parterren, eller hennes visa ljöd på afstånd uppe från skogen, der den fuktiga mossan i furornas skugga var fylld med doftande linnæa. Ty plötsligt hade hon upptäckt, att den lilla buketten i hans knapphål var illa dufven och väl tarfvade att bytas ut mot en friskare.

* * *

Men ett nytt behag förlänades åt dessa klara sommardagar, när Sven kom dit ut. Det räknades som Svens mest oförvanskliga förtjenest, att han var köttslig kusin till sjelfva hennes nåd, fröken Kathe; hade så dess utom förmönera af ett friskt, manligt ansigte, en pojkes glada oförvägenhet och en glänsande ny sjöofficersuniform — mera kunde väl ingen begära, och mera behöfdes ej heller för att öppna farbror Karls gästfria dörrar på vid gafvel under den unge frändens korta sommarfrist.

De hade ej sett hvar andra på ett år, de två kusinerna, och när de nu på nytt råkades, kände de båda en glad förvåning öfver hvad denna korta tid hade förändrat. Det var visserligen de gamla lek- och trätokamraterna, som möttes till en ny sommarlust, men de funno båda, att det hade kommit något särskildt och egendomligt öfver den andre, något som de aldrig upptäckt der förr eller ens anat och som ingalunda saknade ett halft komiskt behag.

Och som de alltid hade varit vana att inför hvarandra oförstaldt uttala, hvad de tänkte inom sig, finga dessa känslor ord redan vid

första mötet, der de stodo på ångbåtsbryggan, han ännu med sin nattsäck i hand, och mätte hvarandra med glad förvånade ögon.

»Nej men Sven, hvad du blifvit manlig och brun! Det måtte vara något rent trolleri med det Medelhafvet!» (Ty se: han kom från sin första långa expedition.) »Sannerligen får jag ej rent respekt för dig!»

Och det låg något mera i detta lilla, halft förlägna skratt, som beledsagade hennes ord, än gångna dagars uppslupna gåckeri.

Ej heller var det endast reflexen från hans solbrända hy, som gaf de bruna ögonen en ny värme, när han mötte hennes, och behöll den lilla handen i sin, onödigt länge, under repliken:

»Och du, Kathe, vid Neptunus, har du ej emballerat! Du liknar på håret en söt liten miss, som halft förvände mitt hjerta nu senast i Hyde park, och som lär förväntat allt för många dessförinnan.»

Hon förnekar evigt att hon rodnade, men pappa, den stygge pappa, plägade sedan vittna det på begäran. »De retsamma herrarne, unga som gamla, de hålla alltid samman i slika ting. Det är något slags dumt frimureri, det är det,» brukade Kathe förtrytsamt försvara sig.

Försvara sig — hvartill kunde det båta, när nederlaget dock så snart kom och blef så grundligt. Men det var icke den första dagen, att fästningen kapitulerade.

Nej, då sutto de på verandan, helt stillsamt och fredligt de tre, och njöto af den vackra aftonen, medan solen färgade fjärden i glöd likt smältande jern och farbror Karl fick alla sina frågor till fyllest besvarade och sitt lystmäte att höra den unge sjömannens resehistoria, en liflig, intressant historia, som spände Kathes intresse långt öfver någon Molly-Bawroman, och väckte kära minnen från en flydd ungdom hos den gamle . . .

(Forts.)

Kyrkklockorna.

Kyrkklockor, hvilken klang I egen!
Genom mäg och ben er dall-
ring tränger.

Vigda klockor, tyden mig den sägen,
Som i malmens gap er tunga svänger.
Skall ert bud, i toner uppenbaradt,
Evgit för mig blifva oförklaradt?

»Menska, dig vår sång igenom lifvet
Följt och följa skall i alla öden,
Men att tolka den är först oss gifvet
Vid din själaringning efter döden;
Då, när anden lemnar denna jorden,
Skall du af vår sång förnimma orden.»

Johan Peter Wallin.

Dansen.

Ett par föreläsningar för damer och herrar,
unga och gamla,
af J—n G—g.

I.

Dansa!

Hvilken klang i detta lilla ord! De två hårda vokalerna, bundna hop af den öppna klara tonen i n:et ljuda de icke som ett jublande utrop, en återklang af den fröjd detta ord väcker i ungdomsfriska sinnen!

Dansa! Det är för den unga oskyldiga fic-

kan sammanfattningen af allt jordiskt nöje, af berusande fröjd. Det är för den mognare qvinnan ett angenämt tidsfördrif och för den gamla en stund, som väcker ungdomens ljufva minnen till nytt lif.

Alla — nästan utan undantag — älska vi dansen och hängifva oss deråt med nöje, och om vi sakna förmåga, om vi ej lärt oss konsten, så lida vi deraf och afundas de lyckliga, som med rosiga kinder och strålände ögon svänga om efter musikens eggande toner.

Böjelsen för dans ligger i vår natur, efter som vi omedvetet, af oss sjelfva, alla kunna dansa, likasom vi t. ex. alla kunna simma. Det är blott väckandet och uppöfvandet af den latent förmågan, som fordrar en annans ingripande, undervisning.

Dansen är ytterst ett utslag af vår musikaliska instinkt. När vi höra musikens toner, känna vi ett oemotståndligt begär att omsätta tonen i rytmisk rörelse med vår kropp. Vi vilja göra tonen, som genljuder för vårt inre, åskådlig genom vårt yttre.

Så uppkom dansen, hvilken ursprungligen utgjordes af enformiga vaggande rörelser af öfverkroppen, hufvudet och fötterna efter en gifven melodi, åskådliggörande dennas karaktär antingen sorgset-monotont eller glad-omvexlande.

Från denna dansens barndomsålder — ja, man kunde säga dess gyllene ålder — har den utvecklats sig till hvad den nu är — dansen har såsom allt annat vexlat form med tiderna, den har liksom klädedrägten troget följt tidens vexlande smak och karaktär, och är ofta ett ganska åskådligt uttryck af dessa, likasom ett folks nationaldanser ganska tydligt berättar om folkets egna lidelser, lynnen, fel och förtjenster.

Men af dessa, af nationaldanserna, finnes det i våra dagar icke mycket kvar, utom på teatern, der det lilla, som der finnes kvar, är idealiseradt, urvattnadt om jag så får säga, förfälskadt.

Äfven på dansens område har utvecklingen varit underkastad tidens allt nivellerande makt, som så småningom utplånat de gamla dragen af för hvarje land säreget kynne, och smält om och moderniserat det hela.

Kommunikationerna, som fört folken närmare hvarandra, ha äfven här bidragit att utsläta skiljaktigheterna och stöpa allt i samma billiga godtköpsform.

Så kan man vara säker om, att vare sig man träder in i en danssalong under Spaniens glödande himmel, eller i ultiima Thule, i den amerikanska vestern eller hos den ryske bojaren i östern, ja ända österut hos den civiliserade japanen, man skall finna dansen i gång efter samma chablon, se polkan guppas fram eller valsen rusas, och slutligen se françaisens vim-mel eller kottiljongens narraktigheter upprepas som kronan på det hela.

Ätminstone så fort det gäller dansen i salongen. Ännu lefver väl i en del provinser i Spanien och Italien samt synnerligast i Ryssland och Ungarn något af folkdansens kvar bland landsbygdens innevånare, men der som här är det på väg att så småningom utplånas.

Och våra egna präktiga hurtiga folkdanser, Hallingen, Jösse härads polska, Daldansen, springdansen och slängpolskan, huru mycket finnes numera kvar af dem på landsbygden?

De försvinna så småningom och ersättas med de moderna danserna likasom folkdrägterna så småningom vandra den ene efter den andre in i Hazeli museum och ersättas med stadsbons uniform.

* * *

Men vi ha ju i alla fall de moderna sällskapsdanserna kvar, och vi måste vara nöjda med dem.

Vi hafva vuxit ifrån den gamla sirliga franska *menuetten*, som var för långsam för oss, och fordrade en fin skola, en utvecklade smak, grace och behag; vi ha till och med i det närmaste öfvergifvit den engelska »*The Lancers*» — som under andra kejsardömet i Frankrike dit införd af dansläraren Laborde — stod så högt i flor under namn »*Les Lanciers*», derför att den fordrar samma egenskaper som *menuetten*, om än icke i så hög grad.

Hvad ha vi då kvar?

Jo, den tyska *valsen*, den böhmiska *polkan*, *polka-mazurkan* från samma land, *galopp* och slutligen *Françaisen*, som ursprungligen är en engelsk folkdans (country-dance) fast sedan 1710 begagnad i Frankrike.

Det är ju det hufvudsakliga af hvad som dansas på våra balar.

Och det kunde vara nog! Men *huru* dansas de?

Låt oss gå in i danssalen; vi smyga oss upp på läktaren för att i lugn åse dansen om det är i en offentlig salong, eller placera oss i en dörröppning, om det är i en privat våning ungdomen nu tumlar om.

Det är en *vals* man spelar upp.

Kavaljererna störta efter sina på förhand uppjudna damer och kasta sig plötsligt in i valsen en kanske midt i en takt, en annan i början, en annan i slutet. Snart är allt ett enda vimmel af svarta frackar och brokiga qvinnodrägter, tyll och band, rusande om hvarandra, på kors, på tvärs öfver salongens golf, stötande hop här, knuffande hvarandra där. Det ena paret dansar i upptakt, det andra tvärt om. Och *huru* man rusar! Kavaljererna spänna sina senor och taga stegen ut, som om det gälde att dansa i kapp. Ty de veta att damerna tycka om att »flyga». Här ser det ut, som om den elake Måns Månson hade rätt, då han karaktäriserar dansen som blott en konst »att sparka i takt och gå på som ett lokomotiv.» Och ändå är det en vals! En dans, som skall dansas med lugnt behag, med innerlighet, en dans, hvars karaktär — som en tysk författare säger — är »den jemna belåtenheten och det naivt-gemytliga hängifvandet.»

Eller den *polkan* man nu spelar upp! Huru man hoppar åstad, huller om buller. Det ser ut som en samling sådana der små mägtråds-gubbar, man på skämt ställer upp på pianots strängar för att se dem hoppa när man spelar.

Och likväl är denna dans en behaglig och fin dans, som ger tillfälle till utvecklandet af mycken skalkaktig glädthet och ungdomligt behag. —

Men nu kommer *Françaisen*! Det är det allra värsta. Man bryr sig icke ett spår om musiken, ännu mindre om sin granne. När ett par redan har dansat turen, står ett annat midt upp i de första figurerna. Den ene figurerar hit, den andre dit, en gör en sirlig komplimang, en annan icke alls. Det är den gräsligaste villervalla — betraktad af en icke dansande — och när musiken slutar en tur, fins det ingen, som har dansat den riktigt. Man bryr sig icke en smul om, att det i en dans som denna, om den skall bibehålla en enda smula kvar af sin karaktär, måste hållas *takt*, att stegen skola sluta sig till musiken som handsken till handen, att den ena turen måste glida in i den andra, lugnt och behagligt gifvande ett klart uttryck af tonernas inbördes harmoni.

Detta är icke dans — det är hoppasasa, inter-folieradt af musik.

Man saknar uppfattning, förstånd af dansen,

det är det hela. Man förbiser, att hvarje dans har sin egendomliga karaktär, som måste återgifvas. Man försöker icke ens att spåra den. Man blott går på.

Derför blir dansen, sådan den vanligen dansas på våra baler, för den betraktande och reflekterande ful och banal, i stället för att den kunde vara vacker och tilltalande. Och det är blott medvetandet af den innerliga glädje, som dansen trots detta skänker ungdomen, äfvensom att det i sjelfva verket icke är ungdomens fel, som gör, att vi kunna försona oss med den sådan den är, fast vi innerligt önska att reformen kunde göras.

Hvad är då skulden till att den sällskapliga dansen i våra dagar och hos oss fullständigt förlorat det konstnärliga underlaget?

Svaret är trefaldigt: Föräldrarne förbise vid de ungas uppfostran vigten af att låta dem få en verkligt grundlig och solid undervisning i dansens sköna konst.

Ungdomen sjelf saknar ofta lust till ett allvarligare studium af dansen. Kunna de blott de första stegen, tro de att det andra »går af sig sjelf.»

Och till sist ligger orsaken i brist på lärare med verklig entusiasm för sin uppgift, med tillräcklig kunskap om kroppsutbildningen, med allvar och nit, af lärare, som förstå uppfatta dansen som ett estetiskt bildningsmedel och som förstå att lära bort mera än blott de mekaniska rörelserna och hoppen. Kort sagdt af lärare och lärarinnor, som förstå att ingjuta själ i den konst de lära bort.

Specielt hos oss ha de flesta dansskolor urartat till, hvad jag skulle vilja kalla »billiga dansfabriker.» Men detta är mindre danslärares skuld, än publikens, som icke uppskattat dessa skolors vikt, utan i stället genom att negligera dem bragt ner deras nivå och dermed äfven i allmänhet dansens.

Till sättet att råda bot på detta skall jag i nästa artikel återkomma.

Teater och musik.

Kungl. operan.

Det var med ej obetydliga farhågor vi sistlidne lördags afton infunno oss i k. operans salong för att bevista det första uppförandet under det nya spelåret af Gounods »Faust». Den lyriska scenens skicklige och energiske ledare hade nämligen vågat det djerfva experimentet att anförtro operans båda manliga hufvudroller åt ett par hittills i mera betydande saker så godt som opröfvade förmågor: Fausts och Mefistofeles' roller hade öfverlemnats åt resp. hrr *Strandberg* och *Nygren*. Forsöket lyckades emellertid och lyckades så fullständigt, att litet hvar kände sig öfverraskad.

Att hr *Strandberg* skulle *sjunga* sitt parti väl och oklanderligt, det visste man nog på förhand. Men att hr S. ändtligen skulle komma under fund med, att han — såsom en kollega riktigt citerar en känd läroboksförfattare — har en kropp »med känsel och rörelseförmåga», d. v. s. att han skulle bemöda sig om att i framställningen af Faust inlägga något dramatiskt lif, det hade man bestämt ej väntat sig. Öfverraskningen blef därför så mycket större och angenämare, då man fick se hr S. röra sig med en för honom alldeles ovanlig ledighet på scenen. Visserligen voro rörelserna en smula kantiga, och gesterna kommo ej alltid på sin rätta plats. Isen är nu emellertid lyckligt bruten, och vi hoppas på god fortsättning. I vokalt hänseende förtjenar hr S. särskildt beröm för sin Faust-prestation. Önskligt vore emellertid, om den vackra rösten kunde vinna litet mera i styrka och genom lämplig behandling torde detta ganska väl låta sig göra.

Hr *Nygrens* framställning af Mefistofeles var i alla afseenden god, ja till och med något mera. Hans röst lämpar sig synnerligen väl för detta parti. Tonen är fyllig och stark, ja stundom för stark, hvilket ej alltid låter bra, därför att rösten

ännu ej vunnit den afslipning, som den nog så småningom torde få. Figuren var god, rörelserna lediga, och den flitige och samvetsgranne sångaren har genom denna synnerligen goda prestation gifvit de allra bästa löften för framtiden.

Fröken *Klemming* är en sångerska, som oupphörligt går framåt. Hennes Margareta var i allo utmärkt och väl förtjent af det bifall, som kom henne till del.

Öfriga uppträdande äro alla kända och värderade i sina resp. roller. Körerna gingo präktigt och gjorde sig genom omplacering bättre gällande än förut. Det hela gick med lif och lust under hofkapellmästar *Nordqvists* egen ledning.

Bland den fulltaliga publiken rådde hela aftonen den mest animerade stämning.

I dag fredag gifves »Faust» för 200:de gången. Margaretas roll utföres af fröken Ek. Denna opera gafs första gången härstädes den 25 juni 1862, men rönt då ej större bifall, än att den på ett år ej uppfördes mer än 19 gånger.

I morgon lördag gifves »Carmen», hvarvid titelpartiet utföres på italienska af fröken Sigrid Wolf, en dotter till den framstående skådespelerskan fru Lucie Wolf i Kristiania. Fröken W. har i tre år studerat för Pauline Viardot-Garcia i Paris. — Toreadorens roll utföres af hr Oskar Lejdström, hvars vackra röst är välkänd från en mängd konserter. Hr L. uppträdde för några år sedan på Nya teatern som Max i »Alphyddan». — Don Josés parti gifves af hr Brun, hvilken här har en af sina allra bästa roller, samt Micaelas af fröken Karlsohn. Lördagens föreställning lofvar sålunda att varda ytterst intressant.

Svenska teatern.

Den andra nyheten å denna scen har utgjorts af Johan Jolins bekanta skådespel »Mäster Smith eller Aristokrater äro vi alla». Att stycket på den tid, då det skrefs, skulle väcka berättigadt uppen- dande och berättigade loford, var naturligt. För vår tid passar det emellertid ej med sina gråtmilda scener, sin onaturlighet och sina knalleffekter. Det enda, som för vår tid kvarstår som njutbart, är det humoristiska elementet. Detta framhålls här på ett synnerligen lyckligt sätt i Kolmodins roll. Denna har och erhållit den ypperligaste representant i hr *Holmqvist*, hvilken af den godmodige och sant humoristiske smedsgesällen ger en förträfflig bild. Af de öfriga uppträdande vilja vi särskildt framhålla hr *Lundberg* för hans goda och måttfulla utförande af magister Wollmers roll. Hr *Ranf* hade likaledes åtskilliga goda pointer i titelrollen. Samspelet var för öfrigt godt.

Fredagen den 14 dennes gifves för sista gången »Birger och hans ätt», hvarefter på tisdagen f. f. g. uppföres Rudolf Kneisels nya lustspel »Fröken Räf», som med stor framgång uppförts å alla tyska teatrar. I denna pjäs gör fru Anna Lundberg, född Malmgren, sitt inträde på denna scen.

Den 12 sept.

F. Hbg.

Konst.

Konstnärskörbundets utställning

öppnades sistlidne onsdag. För tillfället hinna vi ej nämna vidare, än att utställningen i sin helhet är synnerligen god och har att uppvisa alster af mycket högt konstvärde. Utställarnes och konstverkens antal utgör resp. 51 och 117. Af de nämnda konstverken saknas ännu åtskilliga, bland dem Nils Forsbergs å Parissalongen medaljerade tafla »En hjetles död».

Utställningen förtjenar många och tätta besök. Vi återkomma.

Carmela.

Af Edmondo de Amicis.

(Forts.)

»Ack, det är en historia, som hvar och en förtäljer på sitt sätt och hvarvid sant och osant är svårt att särskilja,» svarade doktorn. »Hvad jag vet derom är ungefär följande: För tre år sedan var här vid vaktkommenderingen en ung officer, som genom sitt sköna yttre, sin sång och sitt citterspel förtrollade alla och förvred hufvudet på alla flickor. Carmela, hvilken då som nu var den skönaste af alla, blef snart hans utvalda.»

»Och hon älskade honom till baka?» frågade Gabriello.

»O, naturligtvis älskade hon honom till baka! Han var ju den skönaste man på långa vägar, och hur skulle det ej smickra en flicka, när en så fin herre med sång och citterspel låg tillbedjande för hennes fötter? Men huru det går med sådan kärlek — glödande var den som lavaströmmen, hvilken frambyter ur kratern, men den är också blott glöd och ingentades den rent och klart framglidande ström, hvars källsprång ensamt borga för den sanna lyckan. Och dertill saknades det ej från början det tragiska drag, som är sådan kärlek egen: svartsjuka, strid, försoning och åter strid — så gick det mellan båda dag för dag. Flickans moder, en enkel, svag fru, lemnade från första början hennes vilja fritt lopp, och sålunda var Carmela hvarenda timme fri som fogeln i luften och gick ut och in hos sin käraste som det behagade henne. Att hon derigenom snart kom i folkmun, kan ni tänka, och mycket talades hit och dit; i sjelfva verket kunde dock ingen säga något ondt om henne, ty, trots den lidelsefulla böjelse, med hvilken hon hängde fast vid den unge officeren, höll hon dock strängt på sin dygd och var oätkomlig som en vestal. Detta synes er otroligt? Och dock kan ni ofta göra den iakttagelsen hos fruntimren i denna trakt, att under all frihet, med hvilken de röra sig i och utom hus, en sträng känsla för det sedliga är dem medfödd; de värna liksom omedvetet sitt goda namns helgedom med all stränghet.

Nå väl, det kom der hän, att officeren lofvade flickan att taga henne till hustru, och redan då tycktes hon vara nära deran att förlora förståndet af idel lycka och salighet. Hos hennes häftiga natur är äfven allt omätligt; så också hennes svartsjuka, hvartill hon öfver allt, Gud vete hvarför, trodde sig finna grund. Jag var sjelf vittne till, då hon här framför kaféet hade så nära dödat en flicka, och dock fans för Carmela ej ringaste anledning till att fara så illa med andra.

Sådana scener förekommo oftare, och till sist vågade flickorna på platsen ej mer så mycket som att lyfta ögonen upp till Carmelas kärastes fönster och ännu mycket mindre att blicka efter honom på gatan, hvilket de dock gerna gjorde, efter som han var en så vacker herre. Carmela hade Argusögon, och hvarest hon bara spårade något dylikt, var hon genast till hands med häftiga ord eller ännu slemmare saker.

Under allt detta kom nu den dag, då vaktkommenderingen skulle aflösas och ersättas med en ny. Herr officeren inskeppade sig, afgifvande de heligaste löften att efter få månader återvända för att hemföra Carmela. Han afägsnade sig — ledsagad af hennes varma kärlek, hennes fasta tillit till hans trohet — och sågs aldrig mer. Den stackars varelsen fick en svår sjukdom. Må hända hade hon öfvervunnit smärtan öfver den älskades trolöshet, om hoppet på hans återkomst hade så småningom dött inom henne; men nu erfor hon, Gud vete hvar ifrån, att den trolöse hade hemfört en annan, och detta gaf det stackars lilla hufvudet resten. Slaget var för hårdt, för oväntadt, för att hon skulle ha stått ut dermed. Sedan dess är hon sådan, som ni känner henne. Det är hela historien.»

»Och sedan?» frågade Gabriello, då doktorn slutat.

»Nå, sedan blef hon sänd till hospitalet i Palermo, och nu torde det vara ett år se'n man derifrån skickade henne till baka såsom obotlig.»

»Och hennes familj, hennes vänner? Fins det då ingen, som antager sig den olyckliga?»

Doktorn ryckte på axlarna.

»Herre Gud,» sade han. »Familj? Vänner? Hennes fader är död sedan många år, modern förtjenar rätt bekymmersamt sitt dagliga bröd, syskon har hon aldrig haft. Vänner? Nå ja, i början, då hennes sorgliga öde väckte allmänt medlidande, då har väl modern mottagit understöd af mångahanda slag från ortens välmående familjer; men — det går så — hjälpen uteblef så småningom, då folket såg, att flickan tillbringar minsta tiden hemma hos modern. Endast sällan kommer hon hem till natten eller till måltiderna. Det är, som om allt sinne för ett ordnad lif hos henne vore utdödt; nya kläder, som modern mödosamt anskaffat och med mycken öfvertalning fått på henne, sönderrifver hon ofta efter en stund i tusentals stycken, och om hon äfven någon gång tålt, att hennes sköna hår sorgfälligt kammas och utslätas, så löser hon i en handvändning åter upp flätorna och rufsar med händerna till de krusiga lockarna, så att en rysning griper den, som dervid betraktar henne. Dagen lång stryker hon omkring bland bergen på de ensligaste ställen, skrattar och gestikulerar för sig själf eller sitter stilla på marken, leker med stenar, som ligga vid vägen, och stirrar emellanåt orörlig ut i fjerran, till dess sömnen kanske öfvervåldigar henne och för en stund i sina bojor sluter den fridlöse anden. Så finna henne ofta karabinierer och jägare djupt inne bland bergen på ställen, som menniskofot blott sällan beträder.

Med ofelbar punktlighet är hon på platsen, när trumman kallar soldaterna till exercis. Med en lång stör vid sidan eftergör hon soldaternas alla rörelser utan att förändra en min. Blir saken henne för långvarig, så smyger hon sig fram till löjtnanten, tillhviskar honom allehanda kärleksord och lemnar honom först, när soldaterna marschera åter till kasernen. Ingenting kan vara mer hjertgripande än att iakttaga henne vid de narrstreck, hon bedrifver på torget till gatungarnes största jubel, hvilka dervid bilda en tacksam publik. Äfven här marscherar och excerserar hon som den bästa rekryt; än härmar hon borgmästarens gång och talesätt, än vaggar hon sig på täspetsarne med nedslagna ögon och apar efter stadens fina damer, då de om söndagen, skönt utstyrd, begifva sig till messan. Ingen gifver längre akt på hennes dårskaper, vid hvilka man med tiden vant sig; barn äro, som sagdt, hennes enda åskådare, och själf finner hon stort nöje i denna lilla publiks beundran, ja, så mycket, att hon en gång tagit en svartögd pojke på armarna, nästan qväft honom med kyssar och ej släpt honom, förr än den lilles moder ankom och befriade sin skrikande älskling ur den ofrivilliga fångenskapen.

Förut kom hon oftare i kyrkan, och det syntes som om den heliga orten med sin stillhet utöfvade ett lugnande inflytande på henne, åtminstone för kort tid; men, ty värr, störde hon genom sitt underliga väsen allt oftare de andäktiga, så att kyrkvaktaren en gång måste med våld aflägsna henne. Sedan dess har hon aldrig beträdd kyrkans tröskel.

Ack, och hennes sång! Hvar äro de klara, friska toner, som eljes jublade fram ur hennes fulla bröst? Försvunna, förklingade, liksom de glada visor, till hvilka hon förut tyckte nästan af sig själf finna orden och melodierna. Hvad hon nu gnolar för sig själf äro entoniga, osammanhängande visor, som ej med en ton erinra om det, som fordom qvåde fram öfver

hennes läppar. Nå, ni kommer nog ofta att få höra det, ty den stackars varelsen sitter iu timtals, ja, dagen lång på trappan, som leder till er våning. Från denna plats låter hon ej aflägsna sig vare sig med godo eller ondo; der intager hon sina tarfliga mål, hvilka mest bestå af blott ett par indiska fikon; der kurar hon ofta med höljdt anlete, när hennes muntra lynne — något, som på det hela taget, sällan sker — viker för en djup melankoli, då hon ej har sinne och ögon för någonting i världen. Detta tillstånd är dock, som sagdt, sällsynt hos henne, ty för det mesta ser man henne munter och benägen för alla lustigheter.

Och nu vill jag till sist kortligen berätta om den största och sorgligaste gåtan i detta förstörda andelif, hvilken gör mig ondt, så snart jag ser den framför mig: den blinda förkärlek den stackars varelsen har för allt, som sammanhänger med soldatlifvet. Ej så, som om hon på något sätt haft att skaffa med gemenskapen, gud bevars! Jag skulle ej vilja råda någon att komma henne för nära, och det går en sägen, enligt hvilken en, som bara vågat vidröra hennes kläder, måste till minne deraf i sitt anlete bära spåren af ett ganska lifligt själförsvar från flickans sida; men i dess ställe visar hon den tillfällige kommandanten öfver soldatafdelningen sin böjelse med en öppenhet, som i betraktande af hennes tillbakadragenhet eljes är underlig nog att åse. All hennes tanke och känsla har uppenbarligen fixerat sig i det enda begreppet, att den kommenderande officeren må vara hennes käraste, likgiltigt om han är ung, gammal, ful eller vacker, om han bemöter henne vänligt eller rått, för henne kommer allt detta på ett ut. Lika litet gör det intryck på henne, när kommenderingen aflöses och ersättes med en ny. Visserligen står hon på stranden och viftar häftigt med sin näsduk efter de afresande, men så snart den nye officeren inträffat i köpingen, är hon också redan i hans närhet och tillhviskar honom allehanda ömma ord och smeknamn. Ett par af de yngre löjtnanterna ville i lättsinnigt oförstånd börja att till tidsfördrif kurtisera henne, då ju sundt förnuft hos en så skön varelse vore ett öfverflöd, som gerna kunde undvaras, men då råkade småherrarne illa ut. Det sätt, hvarpå hon skrattade åt allt narraktigt smicker och dervid stolt korsade armarne öfver bröstet, var rent af oförlikneligt; utan att hon helt och hållet fattade meningen med de söta orden, väcktes dock i henne något liknande medvetande om, att hon borde akta sig derför, precis som hos barn, hvilka man vill spela ett spratt, som de frukta, utan att känna det, och hvaråt de redan på förhand skratta för att få en att tro, att de veta, hvarom fråga är. I sådana ögonblick tviflar man nästan icke på, att Carmela har sitt sunda förstånd; hon är då så hänryckande skön, hvarje tum hos henne är qvinlighet och af bestickande förtrollning. Så mycket jämmerligare är det, att kort der efter se henne återfalla i sina dårskaper. För den trolose älskade synes hon ej längre hafva det ringaste minne. Man har ofta försökt finna anknytningspunkter i små tilldragelser, som skulle erinra om hans närvaro, men aldrig har ens visat sig det ringaste spår af, att hon har någon tanke för denna tid och allt, som sedan dess hänt henne. Det onda ligger för djupt. Gud vete, om det någonsin skall kunna lindras och helas.»

Sälunda berättade doktorn. Gabriello kände sig sällsamt berörd af det han hört, och sade den ena gången efter den andra, full af medlidande: »Hvilket elände! Den som kunde bringa

hjälp! Ett så älskligt väsen och så tillintetgjord af det sorgliga ödet!»

»Ja, och under all galenskap hvilken ädel och ren karaktär!» tillade doktorn.

I detta ögonblick öppnades dörren till kaféet och en soldat syntes på tröskeln för att kalla doktorn till en sjuk. Denne reste sig brådskande, skakade till afsked Gabriellos hand och lemnade kaféet i sällskap med soldaten. Gabriello hade med en helsande rörelse emot den bortgående likaledes rest sig, och hans sabel skramlade dervid mot det lilla bordet, bredvid hvilket han suttit. Bullret, i och för sig så obetydligt, hade ännu ej förklingat, då plötsligt en stark stämma ljöd utifrån gatan: »Han är här, han är här, jag har hört det! Jag vill in till honom!»

Kaféets dörr flög upp och Carmela stod på tröskeln, ofelbart lockad af sabelskramlet.

Gabriello för upp som träffad af åskan.

»Kör af med henne!» ropade han högt och häftigt. »Bort med henne! Jag vill ingenting ha att skaffa med henne!»

Ett par förbigående togo flickan med sig. Men Gabriello hörde, huru hon vid aflägsnandet ropade: »Jag skall vänta honom hemma! Ja, jag väntar honom vid huset, min käre, lille guldofficier!» Och han kände, att han bleknade ända in i läpparne. Öfver de närvarande gästernas miner flög här och hvar ett leende, och en af herrarne sade halfhögt till sin granne:

»En så ståtlig officer, och han skulle vara rädd för en flicka?»

(Forts.)

Om pumpor.

Innan jag öfvergår till beskrifningar på pumpors tillagning och förvaring för vintern, vill jag säga några ord om själfva plantans odling.

Man bör akta sig att lägga kärnorna för tidigt på våren, ty de äro mycket ömtåliga för den ringaste frost. Antingen brukar jag sätta fröet i april i blomkrukor eller lådor med god trädgårdsjord, blandad med något hästgödsel, och kan då i början af juni plantera ut lagom stora plantor, helst med en jordklump kvarsittande kring roten — hjertbladen böra på inga vilkor betäckas med jord, utan stå fria; — eller ock har jag låtit kärnorna ordentligt utgro, genom att blöta dem några dagar i vatten eller att låta dem i en tunn linnepåse först en dag ligga i ljumt vatten och sedan en dag i hästgödsel.

Visserligen heter det, att pumpor växa på hvilken jordmän som helst — till och med på skräphögar, men säkert är dock, att de bli störst och smakligast, odlade i fet jord med soligt läge. Vid plantering direkt i kalljord, gör jag fotsdjupa hål på minst 1 fots afstånd från hvarandra; i botten lägger jag litet hästgödsel, deruppå god jord och så 1 å 2 tum från ytan ungefär tre kärnor i hvarje hål. Komma alla tre, så låter jag sedermera endast den kraftigaste plantan stå kvar, de andra försöker jag plantera om, och äro de hvarken för späda eller för mycket försigkomna, så lyckas det att få äfven dessa stora.

Plantorna, behöfva vattnas flitigt i början och äfven sedan under växten vid torrare väderlek — dock alltid med stril. I augusti, när man tydligt sett hvar frukten kommer ymnigast, aflägsnar man alla sidorankor, som ej visa några fruktblommor. Sjelfva frukterna sköter man väl, d. v. s. lägger flata stenar inunder, så att de ej på den fuktiga marken ruttna eller få fläckar, och vänder dem ofta, så att solen kan verka öfverallt och mogna pumporna jemnt. Pumpor, som ej hunnit mogna ute, innan höstnattfrosten inträda, för hvilka man i början visserligen kan skydda dem genom öfvertäckande af halm- eller tras mattor, lära kunna efter mogna, om man lindar dem i bomullsvadd och låter dem ligga ungefär 10 dagar i en låda i varmt rum.

Bladen, kärnorna och skalet kunna användas till hvarjehanda, men detta får jag gömma till en annan gång; jag öfvergår nu till fruktens nytta i köket och förutskickar blott anmärkningen at pumporna böra skalas efter längden hellre för

tjockt än för tunnt och sedan delas i tvenne hälften, likaledes efter längden, hvarefter kärnhuset sorgfälligt bortskrädes med en silfversked såsom vid gurkors rensning.

I. Rätter af färskas pumpor.

1. **Stufvade pumpor.** Man skär en skalad och rensad pumpa i 4, 6 eller 8 längder, allt efter hennes storlek, och hyllar hvarje remsa på gurkhyveln till tunna skifvor, strör lagom med salt deröfver och låter den stå ungefär två timmar. Nu fräser man rätt mycket hackad dill i ister eller smör, ångkokar pumpskifvorna deri några minuter, späder vatten på samt litet ättika och bifogar ett par pepparkorn. Till sist reder man såsen med tjock, sur grädde. Smakar bra till grisstek eller kotletter.

2. **Fyllda pumpor** (engelsk rätt). Man gör ett stort hål på pumpan, uttager både köttet och kärnhuset genom denna väg, skär fruktköttet i skifvor, blandar det med äppleskifvor, rifven mandel, citronskal, kanel och socker, fyller pumpan dermed och steker det hela i ugnen.

3. **Gelé af pumpor.** 1 skålp. i strimmor skuren pumpa sockras väl och får stå till andra dagen. Den vunna rikliga saften kokar man upp, tillsätter en matsked arrak och förväller bitarna ungefär 1 kvarts timme deri. Sist blandar man 2

blad upplöst röd gelatine dertill och håller geléet i en glasskål att kallna och stelna.

4. **Mos af pumpor.** Bitarna kokas möra i saltvatten och passeras genom härsikt. Under tiden kokas god mjölk med litet bittermandel, socker och kanel (eller bättre stött hvitpeppar) och moset röres dertill.

Kaka. 5 1/4 skålp. risgryn förvällas i vatten eller mjölk. Af 2 skålp. pumpfärningar göres ett mos, hvilket blandas med 4 lod smör, 6 äggulor, 1 kopp rifvet bröd, 4 lod mannagryn, 10 st. rifna bittermandel, kanel, salt, citronskal, 1/2 skålp. socker, litet salt, risgrynen och äggskummet. Stekes i smord form 1 timme i varm ugn. Vanilj- eller fruktsås serveras dertill.

II. Syltade pumpor.

1. 5 skålp. aflånga pumpbitar, 4 koppar god ättika, 4 skålp. socker, 2 bitar ingefära, hvilka läggas i vatten aftenen förut för att kunna skäras i skifvor, 1 matsked stött ingefära, 4 groft stötta hvitpepparkorn. Af sockret och ättikan kokas en lag, skummas bra. Kryddorna läggas och pumporna kokas klara, hvarefter man tar ut dem med skumsleffen och låter saften koka ihop en half timme.

2. Pumpbitarne betäckas med ättika, hvari de böra stå minst 12 timmar och gerna derutöfver.

Ett half skålp. socker (på 1 skålp. frukt) kokas klart med litet vatten; kanelbitar, nejlikor och citronskal läggas och pumporna kokas klara.

3. Alldeles som *sockergurkor*.

4. **Färsk ananas.** Häller man några droppar ananas-essens (som jag fick köpa på konditoriet) till sockerlagen, hvari de förut med litet ättika stänkta pumpbitarna kokas, så antager syltet god ananassmak.

III. Inläggning.

S. k. asiagurkor. Pumpbitarne saltas och få stå öfvertäckta en natt; nu breder man ut dem på linne och torkar hvarje bit bra, och packar ner dem i glasburkar. Mellan hvarje hvarf strör man några stark- och kryddpepparkorn, 3 nejlikor och en handfull *gult* senapsfrö. Ibland ett par i ättika förvalda schalottenlökar (eller syltlökar) och dillhufvuden. Ofvanpå körsbärs- och vinbärsblad och dill. Det hela betäckes med uppkott kallnad ättika. Äro ej färdiga till ätning, förr än de blifvit genomskinliga. Frost tåla de ej, derefter blifva de lösa och mosiga.

* * *

Har jag syltat och inlagt tillräckligt för vinterbehovet, så *torkar* jag en del af återstoden; af den sista resten kokar jag en *sirop*, som är särdeles välsmakande.

Stenia.

Husgerådet.

Målning. Som det är ganska dyrt att anlita målare, om man vill hafva några hvardagssaker uppsnyggade t. ex. köksbord, stolar, skåp eller packlådor, har jag brukat måla dessa sjelf; det är mycket lätt, i synnerhet, då man blir litet van. Man köper i en färghandel en passande pensel för 35 à 65 öre samt för 50 à 75 öre tillblandad oljefärg i den tonfärg man önskar och begär att det läggas bra med *tork-saker* uti den samma, ty den torkar då fortare. Sedan målar man hvarje sak två gånger, men låter målningen torka emellan. Efter första målningen bör jag med en slät pimsten slipa föremålen väl, ty de blifva då slätare och jennare. Finnas några större hål eller ojämnheter, kan dessa lätt igenpackas med litet spackelkitt. Då målningen nu är torr, kan man med fördel öfverstryka den med litet ljus lackfernissa; den blifver då så mycket vackrare.

Augusta.

Matlagning.

Svamp anrättas enklast på följande sätt: Man tager flere sorter ättlig svamp, ju flere, dess bättre, rensar och sköljer den väl samt låter den med litet salt och något vatten koka i 3 à 4 timmar, tills den kännes mjuk. Så behandlad svamp kan, blott genom uppkokning ett par gånger i veckan förvaras mycket länge, äfven på sommaren. Då man vill använda den, redes så mycket man för tillfället behöfver med litet smör, mjölk och grädde.

E. L.

Persisk skarpsås. Denna sås, som vunnit det mest odelade bifall af alla snälla husmödrar, tillagas som följer: Uti en större förtent kopparpanna slås 1/2 stop mjölk, 1 skålp. pudersocker, 1 lod ingefära, 1/4 lod nejlikor, 1/8 lod saffran (denna torkas och stötes tillsammans med en bit socker) och 4 spanska pepparpungar, hvilka fäs å hvarje apotek. När detta uppkokat, afredes det med 1 kvarter mjölk, 2 äggulor och 1 1/2 jumfru hvetemjöl. När mjölet blifvit väl kokt, tillsättes 1 half-stop stark ättika, såsen aflyftes och silas och är nu färdig; vid begagnandet tillsättes lika mycket söt grädde som sås. Denna sås serveras till all slags kallmat, såsom kalfstek, sillsallad, grön sallad m. m. Serverad till kall potatis, ger den åt denna en smak som liknar varm mandelpudding. Kan förvaras länge.

Prenumerant.

Konservering.

Att förvara pressgurkor till vintern.

Gurkorna ligga i vatten några timmar, hvarefter de sönderskäras som vanligt och läggas i stark saltlake i 1/2 dygn. Derefter afsilas de och ättika med hvitpeppar slås kokhet öfver.

Edla.

Ett utmärkt sätt att inlägga sill. Några sillar uttagas och läggas i vatten i 18 timmar, hvarefter de flås och skäras i bitar, utan att ryggen borttages. Sillen läggas derefter i ättiksprit med peppar, lagerbärsblad, lök, ingefära och dill. Bör ligga inkryddad några dagar, innan den ätes. Är mycket omtyckt af herrar.

Edla.

Drycker.

God och hållbar körsbärssaft tillagas på det enkla sättet, att sedan stjelkarne frånrensats och bären sköljts, läggas de hela i en kruka jemte socker, som bör vara 3/4 skålp. mot hvarje skålp. bär. Ett passande lock fästes och tillsättes med rågmjöldeg, på det ingen luft må tränga in. Derpå ned-sättes krukans i en kittel med vatten att koka i tre timmar, hvarefter innehållet, sedan det något svalnat, hålles i en silduk att sjelfrinna. De från-silade bären kunna kokas och begagnas till soppor. Den som vill väga försöket skall finna att denna körsbärssaft är lika god, kärnstark och hållbar som annan på vida besvärligare sätt kokad.

E. S.

Bakning.

Goda norrlandspepparkakor. 2 kvarter god sirup, som vispas till den fragar sig; 3/4 skålp. strösocker; 2 kvarter skiradt smör, 2 skedar kanel, 3 skedar peppar, 1 sked ingefära, 1 sked kryddnejlikor, 2 skedar fint skurna pomeransskal, 1 kvarter söt grädde, 2 ägg och 1 tesked upplöst pottaska samt mjöl efter godtycke. Degen bör stå ett dygn.

Norrländska.

Norrlandspepparkakor, annat slag. 2 kvarter sirup arbetas 1/2 timme med en sked, tills den blir ljusbrun eller porös, med 3/4 skålp. strösocker. Deruti inknådas: 1 skålp. väl tvättadt smör, 1 tesked nejlikor, 1 tesked kryddpeppar, 1 tesked kanel, 1/2 tesked karde-mumma, 2 teskedar god sur grädde och 1 rågad matsked renad pottaska. Allt detta röres nu väl tillsammans med så mycket hvetemjöl, att degen blir så hård som en vanlig hvetedeg. Den bör stå öfver natten. Af denna sats blir minst 200 pepparkakor, tagna med ett glas.

Norrländska.

Telefonkakor. 2 1/2 skålp. skiradt smör, 3 skålp. socker, 1 kvarter vatten, nejlikor, ingefära, kanel och pomerans-

skal efter smak (minst 1 matsked af hvardera), 4 skålp. hvetemjöl samt för 10 öre pottaska.

Norrländska.

Mjuk pepparkaka. 3 hela ägg vispas tillsammans med 75 ort pudersocker tills smeten ljusnar; derefter iblandas 25 ort smält osaltadt smör, 3 jumfrur sur grädde, 1 matsked fint skurna pomeransskal, 1 tesked nejlikor och kanel samt en tesked jästpulfver uppblandad med 90 ort hvetemjöl. Smeten slås i väl smord form och bakas i varm ugn.

Maja.

Hedvigårta. 1 kvarter socker, 4 äggulor, 1 kvarter skiradt smör och 1 kvarter mjöl blandas väl. Hvitorna slås till hårdt skum och irörs sakta. Två medelstora bottnar kunna här af erhållas.

Elise.

Efterrätter.

Krusbärskaka. Ett halfstop krusbär kokas till mos och sockras, men afredas ej; sedan detta kallnat, tagas ett halfstop mjölk, 8 ägg, 36 ort stötta skorpor och 6 matskedar skirdt smör. Då detta är väl blandadt, irörs mjöl och alltsammans lägges i en smord form och gräddas i ej för het ugn. Uppstjelpes af-svalnad.

Läkareråd.

Lily. De preparat, om hvilka ni frågar, känna vi ej till sammansättningen och kunna således ej yttra oss om deras goda eller dåliga egenskaper. Ett tandpulver, som vi kunna rekommendera eder, är dr Uhmgrens, såsom varande både oskadligt och nyttigt. Önskar ni en god tandtvål, gör ni klokast i att vända er till någon tandläkare.

D. von P. 1. Ja. 2. Se svar till Lisa 21 är i n. r. 7. Jemför ock svar till Svea här nedan. 3. Se svar till Chandernagor 3) i n. r. 14.

E. N. Bästa medlet att förekomma utslaget är att fortast möjligt bota snufvan samt att, medan den varar, tidt och ofta ingnida ren vaselin på öfverläppen. Är utslaget redan utbrutet, bör ni använda en salva af: 1 del salicylsyra, 10 delar *zinkoxid* och 10 delar stärke samt 20 delar vaselin. Salvan strykes på tjockt hvarje kväll samt äfven på morgnarna, så vidt ske kan.

Svea. Orsaken är ganska visst den, ni sjelf antar, hvarför ock åkomman blir än mera svårbotlig. Skulle något verkligt underlifvande föreligga, så är det af största vikt att låta behandla detta. Likaså är tröga afföring. Sök regiera denna medels att om morgnarna dricka Marienbadervatten eller ett glas varmt vatten med tillsats af en stor tesked arteficiell Carlsbadersalt. Om så behöfves, bör ni dessutom på qvällarna taga en tesked *Pulvis Glycyrrhiza compositus*. Hvad lokal behandling af er åkomma beträffar, så torde den kräfva kirurgiskt ingrepp, bestående i s. k. scarificationer. Den rent medikamentösa behandling, som vore att försöka, finnes angifven i svar till Lisa 21 är i n. r. 7.

Octavia. En närmare undersökning vore önskelig. Försök emellertid att en tid tre gånger dagligen taga in 1 gram *salol*. Hvad härets afallande beträffar, så tro vi oss kunna lugna er med, att det i detta fall återkommer utan behandling.

Prin från Skåne. Ja, ett dylikt säkert medel finnes, nämligen s. k. elektrolytisk behandling. I Malmö kan ni dock ej få denna

verkställd, utan måste ni i sådant fall vända er till stockholmsläkare. Om ni kan få det gjordt i Köpenhamn, kunna vi ej säga eder; möjligt är, att dr Pontoppidan, specialist i hudsjukdomar derstädes, sysselsätter sig dermed. Behandlingen kräfver lång tid; huru länge, kunna vi dock ej säga eder, då vi ej närmare känna den nämnda behandlingsmetoden.

Dr - d.

Frågor.

Nr 83. En af »Iduns» intresserade läsarinor anholder vördsammast att få genom »Idun» framställd följande fråga:

Då nu hösten är inne, och tiden snart tillstandar för insättning af innanfönstren, frågas om någon af Iduns läsarinor kan ge upplysning om, huru man lämpligast bör förfara vid rengöringen af desamma. Försök ha föregående år gjorts med sprit, saltsyra, ättika, krita och ammoniak, men utan att ändock resultatet blifvit så godt, som önskligt hade varit. Glaset har nämligen varit öfverdraget af något fettartadt ämne, som vid gnidningen följt med trasan utan att dock försvinna, ja det har varit alldeles omöjligt att oakadt tråget arbete få glaset rent. Huru skall man bete sig härutinnan? Ett upplysande svar skulle med tacksamhet och glädje emottagas af

Lilla Anna.

Nr 84. Huru kommer det sig att mina Callor, som på våren äro höga och försedda med stora blad, så småningom få mindre och mindre blad, så att de innan hösten vanligen äro låga med små blad. Skulle någon kunna förklara orsaken, så att felet kunde afhjelpas, vore min tacksamhet stor.

Anna.

Nr 85. Huru saltas ål för vinterbehof?

Anna.

Nr 86. Huru inläggas vesteråsgurkor?

Anna.

Nr 87. Huru bör man tvätta en kulört sidenklädning, så att färgen bibehålles?

Carola.

Nr 88. En ung fru ber mig fråga Iduns läsarinor, huru den bästa krusbärssaft beredes?

Carola.

Nr 89. Huru skall man behandla röd vinbärssaft, så att den ej jäser eller möglar (då den är osockrad, d. v. s. kokad utan socker)?

Carola.

Svar.

Associationens för ömsesidig lifförsäkring annons i vårt förra nummer har gifvit anledning till talrika förfrågningar från våra läsarinor. Detta gläder oss, ty det visar, att äfven kvinnorna numera börja få ögonen öppna för lif-försäkringens välsignelser. Icke som skulle de hittills varit alldeles uteslagna derifrån. Å nej! Men de försäkrade kvinnornas antal har hittills mestadels utgjorts af hustrur, som haft s. k. ömsesidighetsförsäkring med sina män. Att emellertid äfven ogifta kvinnor och i synnerhet sådana, som äro hänvisade att sjelfva bryta sig en bana, kunna hafva den största nytta af dylika försäkringar, ligger i öppen dag. Försäkringsbrevet kunna ju t. ex. användas som säkerhet för erhållna lån, hvilka samma åter i sin ordning sätta de försäkrade i stånd att t. ex. fullborda sina studier, att skaffa sig en ställning inom affärs- eller yrkesverlden o. s. v. Säkerligen skulle nog ock mängden

SANDGREN, Regeringsgatan 6, Lager af de bästa UR

qvinna länge sedan i berörda syfte hafva försäkrat sitt lif; men premierna i de gamla bolagen hafva syntts henne för höga. Med sina små tillgångar har hon ej ansett sig kunna gå i land med premiebetalningarna. För sådana mindre bemedlade bör *Associationen för ömsesidig lifförsäkring* med sina billiga premier vara synnerligen välkommen, helst som densamma är en filial till ett redan förut befintligt starkt affärsföretag, hvars soliditet synes vara oomvistlig. Beträffande Associationen erhålles för öfrigt de utförligaste upplysningarna å dess kontor såväl muntligen som skriftligen.

Nr 63. Ni frågar i en föregående tidning om bästa sättet att rengöra gipsbilder. Ett sådant, som jag sjelf pröfvat och funnit godt, är att med en stor pensel öfverstryka bilden med en tunn rågmjölsgrot eller klister, samt ställa den i ett varmt rum att torka. Klistret fjellar om några dagar af sig och faller bort, medtagande all smuts och bilden blir som ny. *Edla.*

Nr 77. Man köper uti en färghandel *Färdling Varnish* eller *ryska lackfärbarna* (den senare är billigare och kan fäsa brun, svart eller ljus) och bestryker med en mjuk pensel de målade föremålen. Är det omålade saker, erhåller man genom den kulörta lackfärbarna både färg och vacker polityr. Har sjelf använt detta i flera år och funnit det förträffligt. *Augusta.*

Nr 78. Jorden, hvori rosorna växa, bör ej vara för fet, utan litet sandblandad samt tillsatt med bra mycket krossad färgösel och träkol; äfven gör det god verkan, om man vattnar växterna med tvättvatten; ännu bättre är regnvattnet. *Augusta.*

Nr 78. Det som ni kallar mögel å edra rosor är s. k. mjöldagg, trädgårdssläkts största fiende. Det osvickligaste och bekvämaste medlet mot den är apotekare Johanssons, Dannemora, »Medel mot mjöldagg och insekter». En flaska af medlet kostar 75 öre och kan erhållas från Dannemora apotek. *Trädgårdsvårskör.*

Nr 79. Ett sällskap finnes i Stockholm kalladt »Qvinnoklubben», som mot den ringa årsafgiften af 6 kr. ställer till sina medlemmars förfogande en hemtreflig lokal, öppen från kl. 8 f. m. till 11 e. m., der böcker, tidningar, piano och sällskapsspel finnas samt tillfälle till kamrat- och sällskapslif gifves. Hvar fjortonde dag anordnas samkväm, då af tonen förflyter under diskussion, föredrag, sång och musik. — Klubbens restaurationslokal gifver medlemmarne tillfälle till mot en afgift af 50 öre pr gång er ingå sina middagsmåltider, samt serverar hvad till ett café hörer till billiga priser. — För inträde i klubben fordras att blifva anmäld af tvende dess medlemmar; men i brist af bekantskaper kan man vända sig direkt till styrelsen, adress klubbens lokal, Gamla Norrbrö nr 9 2 tr. *Medlem af Qvinnoklubben.*

Nr 80. Målarfärg borttages lätt, om man doppar en ren yllelapp i terpentin och dermed varsamt gnider fläcken, tills färgen upplöses. Jag har ej försökt att borttaga färg, som hunnit torka in i tyget, men ett försök kan ej skada, ty fläcken blir i alla händelser ej värre deraf. *Emma.*

Nr 82. En nästan ny, föga begagnad västol för konstväfnad är till salu. Den har kostat 45 kr., säljes nu för 35 kr. Om så önskas, medföljer en hufvudsaklig beskrifning på väfvens uppsättning. — Lovisa Nylanders väfbox har förr varit i bokhandeln; om den nu finnes att tillgå, vet jag ej. Adress X. *Alstad, poste restante.*

Innehållsförteckning:

Hvarmed skall man roa sina gäster? Af P. E. R. — Qvinnor. Porträttstudier för Idun af Johan Nordling. V. Kathe. — Kyrkklockorna. Dikt af J. P. Wallin. — Dansen. Ett par föreläsningar af J-n G-g. — Teater och musik. Af F. Hbg. — Carmela. Berättelse af Edmondo de Amicis. — Om pumpor. Af Stenia.

Husgerädet. — Matlagning. — Konservering. — Drycker. — Bakning. — Efterrätter. — Läkareråd. — Frågor. — Svar.

Annonsor.

Annonspris: 25 öre per petirad (= 10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

Förlofvade.

Helmer Lagergren
Ellen Norman.
Kristinehamn.

[506] (G. 28597×1)

LEDIGA PLATSER.

För en duglig o. allvarlig hushållerska finnes plats i ett landthushåll. Skriftlig anmälan till »M. H.» Norrtelge poste restante. [498]

PLATSSÖKANDE.

Plats i prestgård eller å landtegenom att gå frun till handa, sökes af en bättre flicka, som är van vid hushållsgöromål och fäster mindre afseende vid lön än vänligt bemötande. Svar till »G. 23», p. r., Öfvertorneå. [495]

En anspråkslös flicka önskar att i ett bildadt och vänligt hem gå frun till handa. På ett vänligt och godt bemötande göres anspråk. Svar jemte prisvilkor till »Wilma» Hedemora poste restante. [502] (G. 23566×2).

En ung flicka önskar meddela undervisning i pianospelning åt så väl nybegynnare som mera försigkomna. Priset billigt. Reflekterande härå torde godhetsfullt inlemnna svar märkt »—E—», Iduns byrå. [499]

En ung, anspråkslös flicka önskar några timmars daglig sysselsättning som lärarinna, lektis eller skrifbiträde. Svar till »Språkkunnig», adress S. Gumælii annonsbyrå. [504] (G. 5654×1)

En ung, anspråkslös flicka önskar plats i fam. helst på landet att gå frun till handa. Den sökande är kunnig i matlagning, handarb., sömn. samt van deltaga i öfriga inom hus förefallande göromål. Svar till »H. B.», Skultorp, p. r. [501]

Ett yngre fruntimmer söker plats i något vänligt hem för att, efter måttet af sina krafter, biträda husmodern. Hon är villig att dessutom erlagga en mindre summa som inackorderingsafgift. Betyg finnas och närmare meddelas å Fredr. Bremers byrån, Stockholm. [500]

En anspråkslös lärarinna med flerårig praktik, önskar plats i höst för mindre barn. Undervisar i svenska ämnen, språk, musik och handarbeten. Goda rekommendationer. Svar till »Lärarinna», Näsvikens station. [476]

En ung flicka kunnig i kläd-sömnad och andra praktiska handarbeten samt konstväfnad önskar plats i familj eller undervisa i skola. Närmare upplysningar meddelas om svar adresseras till »H. F. A.», Jönköping, poste restante. [484]

En ung anspråkslös flicka önskar sig till hösten plats i ett bättre hus att gå frun till handa. Sökanden har genomgått ett års kurs i matlagning och bakning; är för öfrigt kunnig i handarbeten och sömnad samt van vid andra inom ett hus förekommande göromål. Svar utbedes godhetsfullt under adr. »A. B.», Söderköping, p. r. (G. 22941×2) [487]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius

Lilla Vattugatan 24, 9-10 och 2-3. Företrädesvis mag- och hudsjukdomar. Verkställer elektrolytisk behandling af abnormt växande hår, skäggvärtor o. d. [505]

Inackordering

med eget rum kan erhållas för ett aktningvärdt fruntimmer hos en bättre enkefru, der ett gladt, vänligt och angenämt umgänge kan påräknas, Sibyllegatan 12, 2 tr, höger. [496]

Inackordering jemte undervisning tillsammans med egna barn i vanliga skolämnen, kan erhållas för 1 å 2 flickor omkr. 7 å 9 år gamla, på en egenom i närheten af Varberg. Adress: »Kamrater» Askloster. — [493]

En flicka med uppfostran önskar inackordering i ett helst i någon folkrik landsbygd beläget bildadt och angenämt hem, dervid hon önskar efter behag deltaga i till hemmet hörande sysselsättningar. Svar märkt »Marta Maria» torde inlemnas till S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm. (G. 5451×3) [490]

Engelska Magasinet

38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp. Tricotvaror af bästa kvalitet, Serger, Velveteen, Flaneller, Barnskor, Vårhattar för babies, Bärkappor. Utmärkta Téer m. m. [252]

Manö-Köpenhamn-Hamburg.

Endast äkta från Fabriken »CARLS».

Användes af alla damer, emedan den gör huden mjuk, smidig och vacker. Rekommenderas af läkare såsom den renaste, mildaste och bästa tvål. Mot efterrapningar åtvärnas. Fås i alla välrenommerade parfumeri- och specieribodar. [491] (G. 23035×4)

J. G. Hammars
Lampkök.
Stor värmeformåga.
Briant luktfritt.
Briljant belysning.
Pris: enkla med veke 4-6 kr., extra solida 7-8 kr., med 2 veckor 12 kr.
Fullkomlig belägenhet garanteras hvarje köpare. [292]
J. G. HAMMAR.
30 Malmsteknadsgratan

Etui- & Portfölj-
Fabrik
Hamngatan
36
Telefon:
49 70.
Tillverkar
Etudier
för Smycken,
Bordsilver, Schatull, Smyckeskrin, Syskrin, Album m. m. Infattar Fotografier. Monterar Tapissierarbeten.

[506]

I ett enkelt, men ordentligt hem på landet kan ett aktningvärdt fruntimmer erhålla hel inackordering för 450 kr. årligen. Vidare härom meddela »L. B.», adr. Borås, Flåskjum. [494]

Sofia Ekman & Co
förfärdiga
reformerade underkläder.
10 Brahegatan 10
Stockholm. [281]

Den 17 september
börjar första kursen för höst-säsongen i det af baletmästarinnan fru Josefine Gullberg, f. Johanne-én, bildade
Första klassens institut
för dans, salongsgymnastik
och plastik.

Den elev, som åtnjutit undervisning i undertecknads institut, behöfver aldrig mera anlita dans-lärare.

Lärarinnan egnar sig personligen åt hvarje elevs noggranna undervisning, och genomgår med eleven hela skalan af rörelser från och med de första förberedande gymnastiska öfningarne till och med dansen.

Största vikt fästes vid att bibringa eleven en ledig och elegant hållning, i hvad det gäller att sitta, stå eller gå, samt i allmänhet att röra sig med behag och grace.

Undervisningen bedrivs med nit och allvar och lärarinnan skall beflita sig om att göra sitt institut till ett mönster för

en skola af god ton.

Lektionstider: för barn 5-7 e. m. måndagar, onsdagar och fredagar. Ingen kurs slutas förr än eleverna vunnit nödig färdighet. Vid kursens slut anställes uppvissning med bal för eleverna och deras anhöriga.

Lektionslokal: Rymlig, elegant och centralt belägen. Pris: för hvarje elev 15 kr. För två elever af samma familj 25 och för tre 35 kr.

Anmälningar till deltagande i första höstkursen, som börjar måndagen den 17 sept., mottagas muntligen eller skriftligen i lärarinnans privata bostad, Vestmaunagatan 33, 2 tr.

JOSEFINE GULLBERG, f. d. lärarinna i dans och plastik i flere adelspensioner i St. Petersburg samt vid Dans-Institutet i Kristiania. OBS! Utmärkta referenser finnas. [497]

Regeringsgatan
No 9
C. G. Hallberg's
JUVELERARE, STOCKHOLM
Fredsgatan
No 22
[289]

John Hultenbergs Tricotvaruhandel, Regeringsgatan 28, Stockholm. [314]

Lifförsäkring till verkliga kostnaden.

Associationen för Ömsesidig Lifförsäkring

(Mutual Reserve Fund Life Association i New York)

erbjuder på beqväma betalningsvilkor **Lifförsäkring** till verkliga kostnaden (= ungefär hälften af kostnaderna i bolagen enligt gamla systemet) med fastställda maximipremier, grundade på erfarenheten inom lifförsäkringsrörelsen.

Associationen för Ömsesidig Lifförsäkring grundades för att möta en länge känd brist, nämligen för att meddela Lifförsäkring, baserad på absoluta ömsesidighetsprinciper, samt med premier, reglerade efter den verkliga dödlighetsprocenten.

Kostnaderna för försäkring i Associationen utgör ungefär hälften af premierna i bolagen enligt gamla systemet och fördelas sålunda: hvarje inträdande medlem betalar en inträdesafgift af 5 kronor per 1,000 kronors försäkring och dessutom årligen 4 kronor för hvarje 1,000 kronors försäkring. Dessa medel användas uteslutande till förvaltningskostnader. För betäckande af utbetalningar för dödsfall infordras hvarannan månad det verkliga beloppet, som erfordras dertill, med tillägg af 33 $\frac{1}{3}$ procent, som afsättes till Reservfonden.

Efter femton års medlemskap erhåller hvarje medlem kontant sin proportionella andel i reservfonden, hvilken såsom anförtrödt gods förvaltas af The Central Trust Company i New-York under kontroll af statsmyndigheter och af Associationens medlemmar och således är oåtkomlig för Associationens tjänstemän.

Alla på grund af dödsfall till betalning förfallna policer regleras inom 90 dagar efter företedd dödsattest. I händelse af ömmande omständigheter för den allidnes rättsinnehafvare utanordnar Associationen **genast förskottsvis** en del af policens belopp och det öfriga utan tidsutdrägt.

Exempel på kostnaden för lifförsäkring.
Alder 40 år. Policens belopp..... kr. 10,000:—
Maximibelopp, som kan infordras till dödsfallsfonden » 131:70
Årsafgift » 40:—

Summa årlig maximiinbetalning under andra och följande år kr. 171:70
Inträdesafgiften för nya medlemmar är 5 kronor pr 1,000 kronors försäkring.

De hittills infordrade beloppen till Dödsfallsfonden understiga betydligt det ofvan angifna maximitbeloppet.

Oaktadt såväl medlemmarnes antal som de tagna försäkringarnes belopp för det förflutna halfåret betydligt öfverstiga motsvarande period af 1887, under

stiger likvisst i år beloppet af infordringarne för dödsfall infordringarne under samma tid förlidet år. At korporationer och föreningar, med ett större antal medlemmar, beviljas nedsättning i inträdesafgiften.

Inga aktieegare, som taga vinster, eller andra intressenter, som dela öfverskottet. Absolut säkerhet.

laktagande af försigtighetsåtgärder för att omöjliggöra spekulation eller bedrägeri.

Sträng sparsamhet i alla riktningar. Bestämda årsafgifter till bestridande af förvaltningskostnaderna.

Försäkring till nettokostnad enligt åldersskala och till ungefär hälften af kostnaderna vid det gamla systemet.

Beqväma betalningsvilkor för försäkringstagare, med bestämdt maximibelopp. Vistelseort utomlands och utrikes resor förorsaka inga extra kostnader.

Allm. Telefon: 84 37.

Prospekt och vidare upplysningar på begäran.

Hufvudkontoret för Sverge, Norge och Danmark i Stockholm: **Vasagatan 22 A.**

Direktör: **Johan Millén.**

Ombud antagas.

[491]

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61
3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

[46]

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. *Billiga priser.* Nybrogatan 55.
Obs! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterkor, hemtas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 43 90 eller pr post.

[74]

Isaksdals Trädskolor

adr. Nyköping,

försäljer af utmärkt beskaffenhet sina rika förråd af Fruktträd, Dvergfruktträd, Bärbuskar, Alléträd, Barrväxter, Smultronplanter, Törnrosor, Slingerväxter m. m. Priskurant sändes på begäran. Belönt i Göteborg 1885 med Silfver- och Bronsmedalj. I Stockholm 1887 med första priset 2:ne silfvermedaljer. Arealen är öfver 12 tunnland.

[508]

Undervisning i klädsömnad

utan all profning (s. k. billighetskurs) börjas den 20 sept. kl. 10 f. m. om 12 elever då äro anmälda. Enskilda lektioner och kotterier om 4 à 6 st. mottagas alla dagar kl. 9—11 f. m.

Aug. Åströmmer,

Drottninggatan 24, ö. g. 2 tr. upp.

[507]

Praktisk Hushållsskola

för bildande af dugliga husmödrar

är inrättad af undertecknad, som meddelar undervisning i allt hvad till ett välsorterat Stads- och Landthushåll erfordras, såsom hvarjehanda inläggningar af kött, grönsaker och frukter, bakning, matlagning, väfnad, linessöm, broderier och finare handarbeten. Kursen börjas omkring den 15 sept. och beräknas för den samma 9 månader. Ferier vid jultiden. Hvarje elev medför bordkuvert samt fullständig bädd med linne. Vidare genom korrespondens med Fröken *Olivia Bergström.*

Lysekil.

(G. 22882 x 2)

[486]

En Orgel

af Svenssons Trollenäs 125 kr., begagnad ett år, säljes i följd af resa för 90 kr. Svar till »Ida», Ryd, Höganäs, poste rest.

[492]

TJULANDER & C:o,
VINHANDEL,

55 Drottninggatan 55,

rekommendera sitt välsorterade lager af endast äkta utländska

Viner och Spirituosa.

Särskildt framhålls: finare **Champ.-Cognac** från de förnämsta firmor, flere år här i lager, **Bordeaux-viner** af välkända firmor, **hvitt Portvin**, särdeles omtyckt, samt för sommarsäsongen: **extra fint Kalkskålvvin** à 3 kr. pr kanna.

[313]

General-Depôt

af **Bengers**

Normal-Ylle-Underkläder

för Herrar, Damer och Barn.

Normal-Lakan, Örngott, Kamelhårstiflar

och Åder-förbands-bindlar.

Platina-Lampa (luftrenande) och

Ozogen.

En gros och detalj. — Kataloger och priskuranter gratis.

GÖSTA VIDINGHOFF,

19 Drottninggatan 19.

[113]

Skrif till

K. M. Lundbergs
Bosättningsmagasin

7 Storkyrkobrinken Stockholm Storkyrkobrinken 7
och begär profver och prisuppgifter

å Hvita väfnader till underkläder, Spetsar,
Broderier, Duktyger, Handduksväfnader,
Lakanväfnader och Sängkläder.

[22]